

І як зійде кривий молодик...

Дмитро Фальківський

І як зійде кривий молодик
На прибитій ногами стерні,—
Тільки серця сполоханий крик
Нагадає минуле мені...
Все пройшло, проминуло давно
Наче тінь, наче сон, наче мить,—
Та чомусь не забулось воно
І від спогадів серце болить.
О, часи мої, скорбні часи!
Червонійте як рани навік...
І спадайте в краплинах роси
На прийдешні століття нові.
Це-ж для них на жертвовник часу
Стільки мук і невітшних ридань...
Хай століття нові принесуть
Яриною засіяну дань...
Може в ній, як у полі огні.
Наші сльози і кров зацвітуть,—
Та ніколи, ніколи мені
Моїх ран, моїх днів не забудь,
Не забудь, як стояла вона
Коло чорної ями тоді,
А навколо бліда тишина

Допрядала проміння бліді.
Хоч-би слово зірвалося з уст!
Хоч-би тінь непокори лягла!
Тільки серця надламаний хруст
І в очах невиразна імла...
Хто вона і за що—не питав,
Бо любив без вагання і слів
Ще тоді, як у синіх житах
Випадково в запіллі зустрів.
І так дивно здавалось мені,
Що я сам... моя власна рука
Ці зав'язані очі сумні
Розстріляє ударом курка...

Все пройшло, проминуло давно,
Наче тінь, наче сон, наче мить.
Тільки спогадів буйне вино,
Тільки серце ще й досі болить.
А коли перебіг молодик,
Ніби срібний дзвінкий водограй
Синій вогник до ночі приник
Та дитяче розгублене:—Ай!
І хотілось до болю тоді
Закричати на всесвіт:—Агові

Прощавайте, літа молоді,
І розстріляна перша любов!
О часи мої, скорбні часи!.,
Наче сон, наче мить, наче тінь. .
Хай у вашій кривавій росі
Ярина для нових поколінь
Може в ній, як у полі огні,
Наші сльози і кров зацвітуть, —
Та ніколи, ніколи мені
Моїх ранених днів не забудь.
І як зійде кривий молодик.
Наче срібний дзвінкий водограй,
В моїм серці ще й досі той крик,
Те дитяче розгублене:
—Ай!